

fejl, at folketinget udelukkende har overladt til tingets egne medlemmer at foretage de undersøgelser og afhøringer, som ifølge folketingets beslutning ligger til grund for udvalgets indstilling. De skiftende parlamentariske kommissioner har ikke kunnet give befolkningen den fornødne tillid til, at alt af interesse for landets besættelse blev uvildigt og kritisk gennemgået.

Jeg er endelig enig med Poul Møller og Tesdorpf i, at det er nødvendigt at sondre skarpt mellem tiden før og efter 9. april 1940, og at den politik, man bestemte sig for at føre efter 9. april 1940, var så vanskelig gennemførlig og så afvigende fra alle tidligere foreliggende forhold såvel under fred som under krig, at det ikke skønnes rimeligt eller muligt i dag at tage den op til en ny og vanskelig undersøgelse og bedømmelse.

Med hensyn til tiden før den 9. april 1940 er det min opfattelse, at den daværende regering ikke handlede i overensstemmelse med folketingets beslutning af 19. januar 1940, men uanset denne beslutning vedblev at følge den udenrigs- og forsvarspolitiske linie, som den havde fulgt i tiden op til den 2. verdenskrig, og som kort kan karakteriseres som gående ud på, at enkeltstående neutralitetskrænkelser skulle afværges, men at et egentligt forsvar mod et angreb fra tysk side med landets erobring som mål var nytteløst og derfor ikke skulle føres.

Når jeg ikke finder det rimeligt at rejse tiltale for, at denne linie uanset erklæringen af 19. januar 1940 blev fulgt, er det af følgende grunde:

1. Der er forløbet mere end 14 år siden de pågældende begivenheder, og disse

begivenheder har langt den største del af denne periode ligget lige så klart oplyst som i dag.

2. I mangel af en egentlig ministeransvarlighedslov er det ikke klart, hvor langt og i hvilken grad en erklæring fra folketinget som den nævnte af 19. januar 1940 var forpligtende i en situation som den foreliggende, eller hvilke strafferetlige følger en tilsidesættelse af den kunne medføre.
3. De to lovbestemmelser, som der herefter alene kan være tale om at rejse tiltale efter — straffelovens §§ 156 og 157 — har ikke været tænkt anvendt på forhold af den heromhandlede art, og den straf, der efter disse bestemmelser kan idømmes — hæfte eller bøder — er så ubetydelig, at det vil virke urimeligt at søge et forhold som det heromhandlede: tilsidesættelse fra regeringens side af folketingets beslutning i et spørgsmål om landets eksistens som selvstændig stat, henført herunder.
4. De personer, der har hovedansvaret for den udenrigspolitiske og forsvarspolitiske linie, der blev ført, er ikke længere i live.

Indstilling:

Af udvalget:

Folketinget beslutter, at der *ikke* rejses rigsretsanklage mod nogen for noget forhold vedrørende Danmarks besættelse den 9. april 1940 eller for noget forhold i besættelsestiden.

Henry Christensen.

N. Chr. Christensen.

Ditlevsen.

Gideon.

Poul Hansen (Kalundborg),
formand og ordfører.

Urban Hansen.

Per Hækkerup.

Carl P. Jensen.

Kr. Juul.

Kolbjørn.

Lorentzen,
næstformand.

Poul Møller.

Mørk.

Edel Saunte.

Skytte.

Tesdorpf.

Thestrup.